

¿El món al revés?

Es diria que l'interrogant que he utilitzat en el títol és del tot innecessari. Però per allò de la fidelitat democràtica i el respecte degut a les minories, cal ser prudent a l'hora d'establir judicis. ¿Que santa Llúcia ens conservi a tots la vista i la claredat!

La premsa ha de fer lloc per a encabir-hi totes les notícies, i algunes es veuen reduïdes a uns espais que no corresponen a la seva veritable importància. Com per exemple la que va divulgar l'agència Efe, el dia 25 d'agost. Procedia de Sevilla, i deia que la policia de la localitat de Camas havia detingut dos individus als quals un jove drogaadicta acusava d'haver-li venut pols de totxana fent-la passar per heroïna. A mi, ho reconec, no em va semblar una estafa, sinó tot al contrari. Però els acusats van passar a disposició judicial i foren empresonats.

No conec la matèria, això ho he de dir d'entrada. En llegir la notícia, no sabia ben bé que és una totxana, i de l'heroïna només en sé el que he vist als telefilms: és una pols molt fina, que crea addicció i posa en perill la vida dels seus consumidors i, sovint, la dels altres. Per a informar-me de la totxana, vaig recórrer a la GEC, on breument s'explica que és un maó foradat, amb els forats en el sentit de la seva llargada. "¿Ah, sí!", vaig pensar de seguida. "És allò que es veu entre els materials de construcció..." Unes peces de color vermell (suposo que n-

hi deu haver d'altres colors), amb un aspecte gens temptador pel que fa a ingerir-les, o lorar-les o injectar-se-les.

Reduir a pols fina una totxana ja deu tenir el seu mèrit. I vendre aquesta pols a un drogaadicta, que si mereix aquest qualificatiu ha d'estar familiaritzat amb el producte que anhela, és una gesta de les grosses. Però a part d'això, jo trobo que aquests falsificadors haurien de ser considerats uns altruistes humanitaris. Si tot el tràfic mundial d'heroïna es convertís en mercadeig de pols de totxana, estic segur que s'eliminarà un dels problemes que més ens preocupen.

Ho veig diferent de les autoritats de la població de Camas, no puc fer-hi més. Jo premiaria els venedors de metzines falsificades, innocues, i d'armes de broma i d'eines de fer mal només per a enganyar, inofensives.

Per exemple: ara ens diuen que el Grup Demòcrata-cristià del Parlament Europeu proposa Boris Eltsin com a premi Nobel de la Pau. Jo, de moment, discrepo. Trobo que a abans que ell, s'havia guanyat l'honrosa distinció el fabricant italià que es dedica a construir avions, tancs i canons de plàstic. Em refereixo al personatge que va adquirir notorietat internacional amb la guerra del Golf, per haver venut a l'Iraq un material bèl·lic tan inofensiu com la pols de totxana.

Pere Calders

La por espanyola

Convé dir-ho aquests dies en què l'aparell d'agitació espanyol torna a funcionar com en les seves més pures èpoques, les dictatorials: el temor al separatisme és probablement més fort a Espanya que no a qualsevol altre país de l'Europa Occidental. Aquí tanqueu cometes que haureu obert abans d'"El temor", i haureu llegit un fragment, literal, d'un paper de *The Economist*, de Londres.

De mitjan juliol d'enguany. És a dir, d'abans dels Grans Salts Endavant d'agost, i més abans de les recentíssimes grans denegacions espanyoles sobre la inexistència d'identitats, semblances o ni tan sols aproximacions entre les qüestions soviètica i iugoslava i l'espanyola.

Així doncs, després de la Unió Soviètica i de Iugoslàvia, tocaria a Espanya. Segons el mateix setmanari, si fins ara (fins al juliol) ni al País Basc ni a Catalunya no hi ha majoria de ciutadans que reclamin el dret de decidir, ells sols, si volen continuar formant part d'Espanya o no, es deu a dues raons.

La primera, segons *The Economist*, és l'exèrcit espanyol: "La primera raó és l'amenaça implícita en la Constitució de 1978, que assigna la salvaguarda de la integritat territorial a les forces armades".

Segons la mateixa publicació, la segona raó és que "fins ara els nacionalistes moderats han prevalgut per damunt dels nacionalistes radicals". Fins ara, diu el britànic, és a dir com a mínim fins al juliol.

Però, ep! Vegem què entén el setmanari per nacionalisme moderat: "Els moderats miren enllà i veuen que l'autodeterminació pot arribar per una redefinició dels confins interns d'una Europa unida".

I aporta unes informacions que avui, pocs mesos després, resulten impagables. Va dir Pujol poc abans de la publicació de l'article: "Europa hauria de reflexionar seriosament sobre el conflicte d'Eslovènia i Croàcia contra la resta de Iugoslàvia", i el setmanari considera que en canvi Pujol s'hauria quedat "lívid" si cap dirigent croat o eslovè hagués gosat parlar de Catalunya i "la resta d'Espanya". Dues coses: la primera és que, efectivament, avui Pujol ja no parla de

Croàcia i Eslovènia com a parts de Iugoslàvia. La segona, que avui Pujol "encara" no es torna lívid quan algú considera Catalunya part d'Espanya: ell mateix la hi considera.

Realment, tenim la premsa (la seriosa, la de fons) internacional més a favor que no ens mereixem. No ho sé, ¿potser valdria la pena d'aprofitar-ho? ¿D'aprofitar l'ocasió per tornar-nos lívids davant qualsevol informació inexacta, com per exemple quan un d'esquerres, i per tant internacionalista, diu que no hi ha relació entre les nacions de l'Est i les de l'Oest? ¿González, Maragall, Obiols, Benegas, Solé-Tura?

Ramon Barnils

